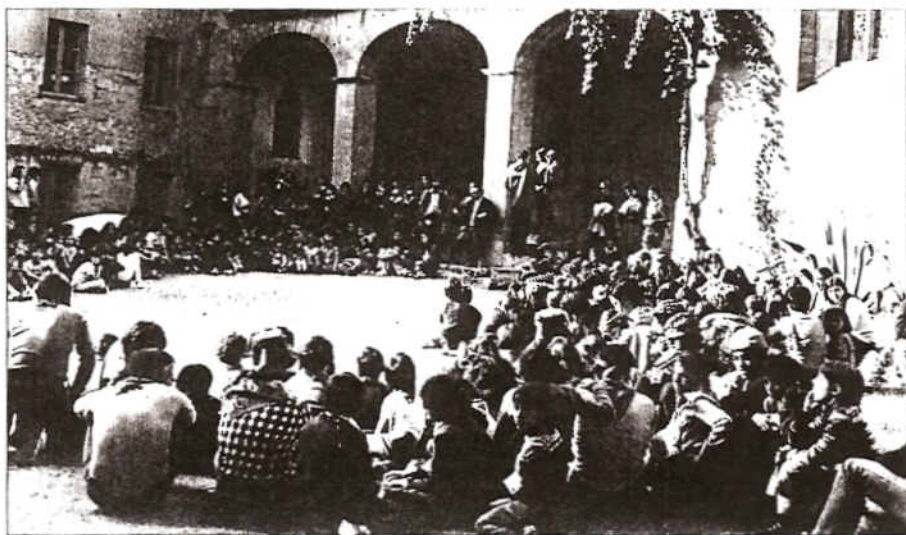

RESISTÈNCIA PRECÀRIA

Jordi Dalmau Ausàs

Tot va començar en una trobada de joves cristians en què li van dir que obrís el seu cor i n'escampés el tresor que hi tenia. En arribar a casa, mentre es dutxava, va plorar d'emoció perquè mai no havia sentit tan clarament què volia dir ser cristià, perquè mai no li havien dit tan senzillament que Déu estava al seu cor i perquè mai no s'havia pensat que tenia tant per compartir. Es va sentir cridat a viure la seva adolescència segons el Crist, i a això el va ajudar decisivament conèixer altres nois i noies amb les mateixes inquietuds. Aviat es van entendre i van fer un grup de reflexió. Va créixer molt en un any de reunions setmanals. Es va conèixer a si mateix i va aprendre a escoltar, a parlar i a compartir la vida. Aquells companys van convertir-se en els seus amics, però això va representar trencar amb la colla amb què fins aleshores havia anat, ja que no combregaven de les seves creences. A bona hora féu el canvi. Això eren amics, i no aquells, que eren capaços d'entretenir-se fent plorar els més fràgils a base de riure's dels seus defectes. Al grup de reflexió s'hi respirava l'autenticitat i la confiança d'uns nois i noies que volien seguir les passes del Bon Déu de les muntanyes, i també s'hi trobava l'escalf de l'amistat que accepta les limitacions de cadascú. Tots donaven i tots rebien, i aquesta era l'essència del bon profit espiritual que tots en treien. Però el pal de paller del grup es va trencar d'un dia per l'altre i va semblar que ho deixarien córrer. Ell especialment, i com cap altre, va sentir la destrallada de la mort d'aquell que el va engrescar a anar a la trobada "Obre i escampa-ho". Però el missatge no es podia perdre, la bona notícia havia d'estendre's de generació en generació. Es va posar al capdavant d'un nou grup. Malgrat la ferida punyent, l'esperit era viu i el grup funcionava. Les trobades amb joves del bisbat, del país i fins d'altres nacions l'omplien a vessar d'il·lusió per arrelar-se

Les trobades amb joves d'altres indrets omplen d'il·lusió per arrelar-se en l'evangeli.

Al grup de reflexió s'hi respirava l'autenticitat i la confiança d'uns nois i noies que volien seguir les passes del Bon Déu de les muntanyes, i també s'hi trobava l'escalf de l'amistat que accepta les limitacions de cadascú.

en l'Evangeli i ser una persona creient, compromesa i solidària. Quan portava quatre anys estirant i empenyent el seu grup, es va adonar que, contràriament al que sempre s'havia figurat, s'havia quedat buit, sense res per donar i va deixar el grup. L'any següent, els altres caps de grup van fer el mateix perquè havien donat molt i gairebé no havien rebut. El que va ser una fruita sucosa va quedar eixut com una ametlla. La seva fe potser encara tenia bon

gust, però havia perdut tot el suc. Els grups van deixar de reunir-se. Aquest cop sí que semblava que tot s'havia acabat. Però encara no. Uns quants van decidir de participar a l'Eucaristia amb cants i pregàries. Ell s'hi va apuntar amb entusiasme, però sense gaire compromís perquè no li sortia de dins. Veure deu o dotze o quinze joves als primers banes de la catedral era molt engrescador. Ell veia que encara hi havia quelcom d'aquell esperit primer que els unia. Però els compromisos costen i l'assistència, al cap d'uns mesos, va minvar fins que va arribar el moment en què van acabar sent dos o tres i, llavors sí, van tocar fons. El grup es va esgarriar. Ell es va sentir mig decebut, mig oblidat. A poc a poc, la decepció i l'oblit es van tornar soledat i, sobretot, mediocritat.

Molts diumenges el veig sol a la catedral i quan li desitjo la pau, sempre llegeixo als seus ulls l'expressió d'una precària resistència a perdre els mínims de la fe que fa anys li van transmetre.